

besættelsesmagterne, står i en trængt situation. De udgør et selvstændigt problem i forhold til at finde en løsning i Irak på grund af alle fejltagelserne, på grund af alle overgrebene, på grund af torturen, på grund af mordene, på grund af tyverierne.

Derfor vil SF fastholde en konsekvent linje, vi har lagt fra krigens start, nemlig vi er imod det.

Så blot til slut nogle enkelte kommentarer til enkelte partier.

Jeg synes måske, det ville være klædeligt, hvis repræsentanter fra Venstre og De Konservative på et tidspunkt på linje med store statsmænd som Powell vil gå herop på Folketingets talerstol og erkende: Vi tog fejl, vi blev bildt noget ind af nogle eksilirakere, der havde nogle helt, helt andre dagsordener end det, der var den erklærede hensigt med krigen i Irak.

Jeg savner også Dansk Folkepartis entusiasme. Hvis man husker tilbage til, da krigen startede, var Dansk Folkeparti helt fremme i skoene med erklæringer om den nødvendige, retfærdige krig. Jeg synes, Dansk Folkepartis medlemmer er blevet så underligt tavse på det sidste.

Jeg synes slet ikke, de deltager i debatter, hverken i aviser eller andre medier. Det er da underligt, for normalt står man virkelig sammen, når tiderne er trængte. Og der synes jeg Dansk Folkeparti har trukket sig underligt langt tilbage.

Jeg forstår heller ikke, at Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre på det her tidspunkt giver en betingelsesløs forlængelse af den nuværende besættelse af Irak. Jeg synes, det er uforståeligt, at man ikke bruger situationen til i det mindste at kræve nogle betingelser opfyldt. Jeg kan godt se, at bl.a. Det Radikale Venstre efterfølgende har meldt ud, at de skam på længere sigt har nogle ønsker, der skal opfyldes – det tror jeg gerne – men det afgørende er vel at fremsætte de ønsker på det tidspunkt, hvor man forhandler, hvor man så at sige har noget at handle om, og der forstår jeg ikke Det Radikale Venstres og Socialdemokraternes betingelsesløse tilslutning til en mission, som jeg synes for hver dag der går mister sit perspektiv.

De afgørende spørgsmål, der skal klares i den kommende tid, er bl.a.: Hvordan stiller man sig til fuld irakisk suverænitet? Hvorfor gjorde de partier, der var imod krigen, men har støttet besættelsen, det ikke til et ufravigeligt krav for dansk deltagelse, at irakerne opnåede fuld suverænitet? Det er jo det, der diskuteres i FN i øjeblikket. Og der er meget behov for, at de, der støtter, at FN skal have en langt mere bestem-

mende rolle, langt mere aktivt går ind i den her debat.

Kl. 14.30

Det irakiske regeringsråd har udtalt sig meget klart. I svaret på et af udvalgsspørgsmålene, nemlig spørgsmål 28, har det irakiske regeringsråd linet sine krav for magtoverdragelsen op. Jeg vil bare nævne tre af punkterne, som er ganske essentielle.

Det ene punkt hedder fuldstændig kontrol over de væbnede styrkers aktiviteter og indre sikkerhedsoperationer. Det er et krav, som Powell afviste i sidste uge. Hvordan stiller den danske regering sig til det krav? Det spørger jeg udenrigsministeren om. Og hvordan stiller Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre sig til det krav? Vil de være med i den kamp, der kommer til at foregå i FN for, at fuld suverænitet også betyder, at man opnår den fuldstændige kontrol og ikke kun et hjørne af kontrollen?

Det næste krav, man stiller op – det er gengivet som bilag til svaret på spørgsmål 28 – er fuld adgang og kontrol over olien og andre naturlige ressourcer. Det betyder, at man skal vride den irakiske økonomi ud af den amerikanske kontrol, og hvis det skal lykkes med de økonomiske interesser, der er på spil, er det helt afgørende, at nogle hjælper den proces på vej. Det gør man ved at stille betingelser, og igen det undrende spørgsmål: Hvor var Socialdemokraterne, og hvor var Det Radikale Venstre på det tidspunkt, hvor der blev forhandlet, og hvor der kunne stilles krav som betingelse for at støtte en fortsættelse af styrkerne?

Det tredje punkt, der er nævnt som det irakiske regeringsråds krav, er fuld management over den irakiske udviklingsfond, altså en fuldstændig irakisk kontrol over pengene. Det lader sig ikke gøre, medmindre nogle kaster sig ind i det her slagsmål til fordel for den kommende irakiske regering, til fordel for FN og imod de dele af den amerikanske administration, der har helt, helt andre interesser. Og igen et undrende spørgsmål: Hvor var Socialdemokraterne, og hvor var Det Radikale Venstre, da den type krav kunne stilles?

Når det er så afgørende, er det jo, fordi vi står over for det store slagsmål i FN om, hvilken rolle FN skal spille fremover, hvilken rolle USA skal spille, og om det vil lykkes at få USA til at erkende, at den krig, der blev indledt, var bygget på forkerte forudsætninger, at man havde begået overgreb ikke kun i fængslerne – det er derfra, vi har de uhyggelige billeder – men at